

Koppiestied

Een goed jaar na de oorlog kwamen er besmettelijke ziektes in Oosterend. Hoe het verder was in Nederland weet ik niet, er was nog geen televisie en ik was met mijn 13 jaar nog niet zo geïnteresseerd in de nieuwsberichten.

Ik was nog geen jaar op de Ulo toen ik er opeens niet meer naar toe mocht wegens besmetting. Mijn broertje kreeg namelijk roodvonk en een paar dagen later mijn zusje difterie. Moeder liep boven van het ene slaapkamertje naar het andere, schort uit, ander schort aan. Ik hielp al een enkele keer in de winkel, maar nu moest ik wel en toen iedereen weer beter was ben ik thuis gebleven.

Nog een paar dagen in de week naar school of cursus, want ik was nog leerplichtig en verder thuis. Ik heb het helpen in de winkel nooit erg gevonden. Ik verwonderde me wel als het om tien uur koppiestied was. We waren zelf met vier man, vrijdags en zaterdags met vijf en toen kort erna de bakkerij van Meiert Jan afbrandde en ze een paar jaar bij ons in bakten, met zes of zeven mensen, maar daarnaast! Iedere dag kwam tante Duw, moeders zus, met een emmertje geschilde aardappeltjes, dan de vertegenwoordigers die net om tien uur aan Dros toe waren en nog anderen die mijn vader moesten spreken, die vast onder de koffie wel even tijd had, enzovoort. Niet één dag zaten we alleen met ons eigen ploegje en eigenlijk was het best aardig, je hoorde nog eens wat.

Koppiestied duurde bij ons wel een stief kwartiertje.

Berth Boogaard-Dros, 't Horntje

